

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Президент Національного університету
«Одеська юридична академія»,
академік С.В. Ківалов

2021 року

ВИТЯГ

з протоколу фахового семінару кафедри кримінального права
Національного університету «Одеська юридична академія»
від 22 жовтня 2021 року, № 4

ПРИСУТНІ: д.ю.н., професор, член-кореспондент НАПрН України Стрельцов Є.Л., завідувач кафедри, д.ю.н., професор, член-кореспондент НАПрН України Туляков В. О., д.ю.н., доцент Полянський Є.Ю., д.ю.н., доцент Сотула О.С., д.ю.н., доцент Підгородинський В.М., д.ю.н., доцент Коломієць Ю. Ю., к.ю.н., доцент Мирошніченко Н. А., к.ю.н., доцент Горбачова І. М., к.ю.н., доцент Чугуніков І. І., к.ю.н., доцент Дмитрук М. М., к.ю.н., доцент Хильченко А. С., к.ю.н., доцент Кузьмін Е.Е., к.ю.н., доцент Степаненко О.В., к.ю.н., доцент Ободовський О.В., к.ю.н., доцент Тавлуй О.В., к.ю.н., доцент Шостак О.М., к.ю.н., доцент Л.Ю. Тимофєєва, к.ю.н. асистент В.П. Кедік, лаборант Матвійчук М.П., лаборант Павлова О.С., аспірант Татаркевич Я.О. (всього: 2 члена-кореспондента Національної академії правових наук України, 5 докторів юридичних наук та 12 кандидатів юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче прав).

ПОРЯДОК ДЕННИЙ: обговорення дисертації аспіранта кафедри Татаркевич Я.О. на тему: «Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми», поданої на здобуття ступеня доктора філософії галузь знань 08 Право за спеціальністю 081 «Право»

СЛУХАЛИ:

1. Виступ аспірант Татаркевич Я.О. з основними положеннями дисертаційного дослідження.
2. Виступ наукового керівника доцента Хімченко С.А. щодо проведеного дисертаційного дослідження.
3. Відповіді аспірант Татаркевич Я.О., на запитання присутніх щодо змісту роботи.
4. Відгук рецензента – д.ю.н., проф. Козаченко О.В., зав. кафедрою Миколаївського інституту права НУ «Одеська юридична академія».
5. Відгук рецензента – к.ю.н., доцента Дмитрука М.М., доцента кафедри кримінального права НУ «Одеська юридична академія».
6. Виступи членів кафедри

УХВАЛИЛИ: Дисертації аспіранта Я.О. Татаркевича «Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми» яка подана на здобуття ступеня канди-

дата юридичних наук, визнати такої, у якій тема та зміст відповідають паспорту наукової спеціальності 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право, в зв'язку з чим рекомендувати цю дисертацію до захисту.

ВИСТУПИЛИ:

1. Татаркевич Я.О., який розкрив актуальність теми, обраної для підготовки дисертації, мету й завдання дослідження, наукову новизну отриманих результатів та їх практичне значення. Також він звернув увагу на ті зауваження, які були виказані на попередньому обговоренні та ті зміни, які було внесені у положення дисертації, а також надав додаткові аргументи до положень, які вважав за необхідно оставити у дисертації.

Приймаючи чинний Кримінальний кодекс України (далі – КК України) вітчизняний законодавець, при характеристиці злочинів проти власності, відмовився від такого родового поняття, як розкрадання. Ймовірно, цей крок був продиктований міркуваннями суто ідеологічного характеру, оскільки, на відміну від попереднього КК, який сповідував принцип посиленої охорони державної власності, використовуючи при цьому поняття розкрадання, КК України 2001 р. роздільної охорони різних форм власності вже не передбачав. Однак, кримінальне законодавство більшості пострадянських республік, яке теж не диференціює охорону державної власності та приватної власності, зазначене поняття не тільки зберігає, а й надає йому нормативного статусу. Відоме це поняття і законодавству західних країн, хоча тут воно узагальнюючу функцію не виконує. Родове поняття розкрадання об'єктивно не могло сформуватися раніше, аніж набудуть значення самостійних кримінально-правових понять окремі способи посягань на власність та складеться більш-менш розвинутий комплекс норм, які потребують систематизації та виокремлення деяких характерних для всіх них ознак. Тому цінність поняття розкрадання полягає не у позиціонуванні його як певного ідеологічного важелю, а у його інструментальних можливостях, що дозволяють розмежовувати як кримінальні правопорушення проти власності між собою, так і ці діяння із суміжними складами посягань. Відсутність поняття розкрадання вимушує вітчизняну теорію кримінального права та вищу судову інстанцію країни «неофіційно» запозичувати поняття розкрадання або з доктрини інших країн, або з власного наукового спадку, акцентуючи увагу на його інструментальних можливостях. Таке рішення, обмовлене потребами національного правозастосування, виглядає дещо необґрунтованим у ситуації, коли законодавець термін «розкрадання» у тексті закону навіть не вживає.

Поняття розкрадання (викрадення) та форм його вчинення аналізувалося в роботах таких фахівців, як О.І. Бойцов, Г.М. Борзенков, В.О. Владимиров, Б.В. Волженкін, Л.Д. Гаухман, Н.О. Карпова, І.А. Клепицький, С.М. Кочої, Г.А. Крігер, В.Г. Кундеус, Н.О. Лопашенко, Ю.І. Ляпунов, П.С. Матишевський, М.І. Мельник, В.О. Навроцький, М.І. Панов, О.П. Пінаєв, В.І. Плохова, Є.Л. Стрельцов, І.С. Тишкевич, В.В. Хилюта та ін.

Наукова новизна одержаних результатів. Дисертація є першим у вітчизняній науці кримінального права пострадянського періоду спеціальним комплексним дослідженням, де обґрунтовується необхідність відмови від використання при характеристиці посягань на власність такого поняття, як викрадення, впровадження поняття розкрадання та визначення його форм на рівні КК України.

– На підставі проведеного дослідження сформульовані такі положення та пропозиції, що мають наукову новизну:

– *вперше:*

– доведено, що з позицій чинного КК України поняття викрадення має потрібну кримінально-правову природу. Воно є складовою об'єктивної сторони крадіжки та грабежу; виконує певну узагальнюючу функцію при характеристиці окремих кримінальних правопорушень, спрямованих на інші, аніж власність, об'єкти кримінально-правової охорони; є складовою об'єктивної сторони окремих кримінальних правопорушень проти волі особи. Зроблено висновок, що усі три варіанти використання цього поняття в тексті КК є невдалими, що зумовлює доцільність відмови від його вживання як при характеристиці посягань на речові відносини, так і при характеристиці предметних посягань на інші охоронювані КК України об'єкти. Термін викрадення може характеризувати собою окремі посягання проти волі особи за умов наповнення його новим кримінально-правовим змістом;

– обґрунтовано, що визначення поняття викрадення через такі категорії, як заволодіння та обернення, які дуже розповсюджені у сучасній вітчизняній теорії кримінального права, є безпідставними. Викрадення, заволодіння та обернення не можуть розглядатися як тотожні поняття, оскільки є якісно різними способами посягань на власність та інші охоронювані об'єкти. Викрадення з позицій чинного КК України - це лише протиправне безоплатне фізичне вилучення чужого майна або інших предметів незалежно від наявності чи відсутності підстав для володіння останніми, вчинене шляхом крадіжки та насильницького грабежу. Тому воно не тільки не є синонімом заволодіння чи обернення, а й за будь-яких умов не здатне виконувати функцію родового поняття;

– доведено, що викрадення та самовільне використання – це поняття, які включають одне одного, у зв'язку з чим запропоновано змінити зміст та правову природу діяння, передбаченого ст. 188¹ КК України;

– аргументовано, що подальший розвиток національного кримінального законодавства за посягання на власність має бути пов'язаний з поверненням у кримінально-правову площину такого поняття, як розкрадання, яке повинно отримати легальний статус. Сутність цього поняття складають такі дії, як вилучення, обернення та придбання. У зв'язку з цим діяння, які не містять у собі усіх необхідних ознак розкрадання, могли б характеризуватися за допомогою терміну «заволодіння»;

– доведено, що формою розкрадання може бути визнано й вимагання за умов внесення у диспозицію ч. 1 ст. 189 КК України відповідних змін;

– аргументовано, що питання про кількість форм розкрадання доцільно вирішувати на законодавчому рівні;

– *вдосконалено:*

– законодавче визначення таких кримінальних правопорушень, як крадіжка, грабіж, шахрайство та заволодіння чужим майном шляхом зловживання службовою особою своїм службовим становищем через заміну у диспозиціях відповідних норм термінів «викрадення» та «заволодіння» на термін «вилучення»;

– законодавчу конструкцію вимагання шляхом скасування вказівки на вимогу вчинення будь-яких дій майнового характеру та доповнення диспозиції відповідної норми вказівкою на обмеження прав, свобод або законних інтересів потерпілого чи його близьких родичів;

– змістовну характеристику права на майно, шляхом доповнення диспозицій норм про шахрайство та вимагання вказівкою на чуже нерухоме майно;

- диспозицію ч. 1 ст. 191 КК України шляхом обмеження предмету привласнення чи розтрата лише чужим майном, яке було ввірено винному;
- законодавче визначення незаконного заволодіння транспортним засобом шляхом скасування п. 1 примітки до ст. 289 КК України;
- диспозицію ч. 1 ст. 388 КК України шляхом відмови від використання термінології, що притаманна розкраданню, зокрема скасування вказівок на розтрата та майно, що ввірено особі;
- *дістало подальшого розвитку:*
- наукова позиція щодо неможливості кваліфікації вчиненого як розкрадання розкраденого. Доведена доцільність доповнення розділу VI Особливої частини КК України окремою нормою щодо відповідальності за порушення законного порядку придбання права власності або законного володіння майном;
- пропозиції щодо відмови при визначенні розбою від такого поняття, як напад;
- пропозиції щодо обмеження шахрайства та заподіяння майнової шкоди лише таким способом їх вчинення, як обман та позиціонування заподіяння майнової шкоди шляхом обману як кримінального правопорушення (кримінального проступку) у сфері господарської діяльності;
- висновок щодо необхідності визначення кримінально-правової природи незаконного заволодіння транспортним засобом як злочину проти власності.

2. Науковий керівник – к.ю.н., доцент Хімченко С.А., яка позитивно оцінив рівень дослідження та підкреслила, що тема дисертації є актуальною, структура роботи – вдала, дослідження вирізняється науковою новизною та має теоретичне і практичне значення, результати дисертації пройшли апробацію, основні висновки, зроблені за результатами дослідження, опубліковані. Дисертаційна робота за глибиною розробки теми, обраною методологією, обсягом використаних джерел, науковим рівнем та значимістю отриманих результатів відповідає вимогам, що ставляться до дисертаційних робіт.

Запитання дисертанту поставили: к.ю.н., доцент кафедри кримінального права Мирошніченко Н.А., к.ю.н., доцент Горбачова, к.ю.н., доцент кафедри кримінального права Хільченко А.С., к.ю.н., доцент кафедри Ободовський О.В.

3. З відгуками щодо дисертації Я.О. Таракевича виступили рецензенти: д.ю.н. проф. О.В. Козаченко, к.ю.н., доцент М.М. Дмитрук, к.ю.н., які в цілому відмітили, позитивні моменти у цій дисертації, обґрунтованість положень, які виносяться на захист, методичне забезпечення та в цілому високий рівень цього дисертаційного дослідження, поданого на отримання ступеня доктора філософії з права.

У подальшому обговоренні дисертації взяли участь:

к.ю.н., доцент кафедри кримінального права Чугуніков І.В., к.ю.н., доцент кафедри кримінального права Тавлуй О.В., к.ю.н. доцент Шостак О.М., к.ю.н. асистент кафедри Кедик В.П., к.ю.н., які позитивно оцінили наданий варіант дисертації Я.О. Таракевич.

Підводячи підсумки, професорсько-викладацький склад кафедри відмічає, що в цілому дисертація Я.О. Таракевича відповідає необхідним вимогам, які висуваються до дисертацій доктора філософії з права та може отримати кафедральну рекомендацію для подання в спеціалізовану вчену раду.

УХВАЛИЛИ: затвердити такий висновок на дисертацію Татаревича Ярослава Олеговича на тему: «Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми»:

ВИСНОВОК

**кафедри кримінального права Національного університету
«Одеська юридична академія»
на дисертацію Татаревича Ярослава Олеговича на тему: «Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми», подану на здобуття наукового
ступеня кандидата юридичних наук
за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та криминологія;
кримінально-виконавче право**

Робота виконана на кафедрі кримінального права Національного університету «Одеська юридична академія».

Науковий керівник – к. ю. н., доцент Хімченко С.А.

Тему дисертаційного дослідження затверджено на засіданні Вченої ради НУ «ОЮА» затверджена Вченою радою Національного університету «Одеська юридична академія» 4 листопада 2016 р., протокол № 4 (зі змінами від 11 жовтня 2019 року, протокол № 1).

1. Актуальність теми та її зв'язок із планами наукових досліджень установи полягає у наступному.

Важливими особливостями чинного кримінального закону є його систематичність і конструктивне оперування релевантними понятійними ознаками, виділенням їх загальних положень і відмінних особливостей, що дозволяють одноманітно і диференційовано підходити до застосування кримінального законодавства.

Таємні викрадення є одним з найпоширеніших кримінальних правопорушень на території України. Дані кримінальні правопорушення мають високу суспільну небезпеку, оскільки завдають істотної матеріальної шкоди, а в ряді випадків зазіхає не тільки на право власності громадян, але і на недоторканність його їхнього життя, здоров'я, житла. Чималу заклопотаність вчених викликають питання кваліфікації викрадення. Досліджуються питання притягнення до кримінальної відповідальності за скоєння викрадення, скоєних при кваліфікуючих ознаках, проблеми відмежування викрадення від інших видів кримінальних правопорушень, однак аналіз слідчої і судової практики показує, що не всі проблеми, що виникають при кваліфікації викрадення, дозволені.

Актуальність теми дослідження визначається поруч обставин. Власність є економічною основою, базис держави та обумовлює його політичні, управлінські, правові та інші підвалини. Захист власності був і залишається одним із основних функцій держави, яка зобов'язана гарантувати стабільність відносин власності, забезпечуючи умови їхнього захисту. У вирішенні цих завдань важлива роль відводиться кримінально-правовим та криминологічним засобам протидії злочинності у цій сфері.

Питання кримінально-правової охорони власності в кримінально-правовій науці досліджували наступні вчені: П.П. Андрушко, Н.О. Антонюк, Ю.А. Дорохіна, В.О. Глушков, Л.М. Демидова, О.О. Дудоров, В.П. Ємельянов, В.В. Кузнецов, П.С. Матишевський, А.А. Музика, В.О. Навроцький, П.В. Олійник, М.І. Панов, А.М. Соловйова, Є.Л. Стрельцов, В.Я. Тацій, М.І. Хавронюк, В.Б. Харченко, С.Д. Шапченко та ін.

Дисертація виконана **відповідно до плану наукових досліджень** кафедри кримінального права Національного університету «Одеська юридична академія»

«Механізм кримінально-правового впливу в умовах сталого розвитку» на 2011-2015 рр. як складової плану науково-дослідницької роботи Національного університету «Одеська юридична академія» на тему «Теоретичні та практичні проблеми забезпечення сталого розвитку Української державності та права» (державний реєстраційний номер 0110U000671) на 2011-2015 рр., а також плану науково-дослідної роботи кафедри кримінального права Національного університету «Одеська юридична академія» «Стан, тенденції та перспективи розвитку кримінального права у XXI столітті» на 2016-2020 рр. як складової плану науково-дослідної роботи Національного університету «Одеська юридична академія» «Стратегія інтеграційного розвитку України: правовий та культурний вимір» (державний реєстраційний номер 0116U001842) на 2016-2020 рр.

2. Наукові задачі, нове вирішення яких отримано у дисертації (мета і завдання дослідження). Метою дисертаційної роботи є доведення положення про необхідність впровадження у площину вітчизняного кримінального права такого поняття, як розкрадання, виявлення його ознак, визначення форм вчинення, вдосконалення відповідних законодавчих конструкцій та уніфікація правозастосовної практики.

Для досягнення цієї мети були поставлені такі *задачі*:

охарактеризувати процес становлення та розвитку такої категорії як викрадення у вітчизняній кримінально-правовій доктрині;

проаналізувати поняття викрадення та розкрадання в кримінально-правовій доктрині окремих зарубіжних країн;

розглянути поняття викрадення з позицій сучасного кримінального права України та довести тезу про необґрунтованість його визначення через такі поняття, як самовільне використання, заволодіння та обернення;

охарактеризувати форми викрадення чужого майна;

охарактеризувати форми заволодіння чужим майном;

охарактеризувати форми обернення чужого майна;

довести тезу про те, що поняття викрадення у кримінально-правовій площині може використовуватися лише для характеристики посягань, не пов'язаних з вилученням чужого майна;

виявити сутнісні ознаки розкрадання та сформулювати його поняття;

охарактеризувати форми розкрадання чужого майна;

довести необхідність визначення вимагання як однієї з форм розкрадання чужого майна;

виявити кримінально-правову природу незаконного заволодіння транспортним засобом як злочину проти власності;

сформулювати теоретично обґрунтовані пропозиції щодо вдосконалення чинного кримінального законодавства України в частині кримінальної відповідальності за розкрадання чужого майна.

Об'єкт дослідження є кримінальні правовідносини, що виникають у зв'язку із вчинення викрадення та пов'язані з реалізацією відповідальності за нього.

Предмет дослідження – є поняття та форми викрадення за кримінальним правом України.

3. Наукова новизна одержаних результатів Дисертація є одним із перших у вітчизняній науці кримінального права пострадянського періоду спеціальним комплексним дослідженням, де обґрунтовується необхідність відмови від використан-

ня при характеристиці посягань на власність такого поняття, як викрадення, впровадження поняття розкрадання та визначення його форм на рівні КК України.

На підставі проведеного дослідження сформульовані такі положення та пропозиції, що мають наукову новизну:

вперше:

доведено, що з позицій чинного КК України поняття викрадення має потрійну кримінально-правову природу. Воно є складовою об'єктивної сторони крадіжки та грабежу; виконує певну узагальнюючу функцію при характеристиці окремих кримінальних правопорушень, спрямованих на інші, аніж власність, об'єкти кримінально-правової охорони; є складовою об'єктивної сторони окремих кримінальних правопорушень проти волі особи. Зроблено висновок, що усі три варіанти використання цього поняття в тексті КК є невдалими, що зумовлює доцільність відмови від його вживання як при характеристиці посягань на речові відносини, так і при характеристиці предметних посягань на інші охоронювані КК України об'єкти. Термін викрадення може характеризувати собою окремі посягання проти волі особи за умов наповнення його новим кримінально-правовим змістом;

запропоновано під викраденням майна розуміти виключно захоплення людини, вчинене з використанням примусу, обману або безпорадного стану потерпілої особи;

обґрунтовано, що визначення поняття викрадення через такі категорії, як заволодіння та повернення, які дуже розповсюджені у сучасній вітчизняній теорії кримінального права, є безпідставними. Викрадення, заволодіння та повернення не можуть розглядатися як тотожні поняття, оскільки є якісно різними способами посягань на власність та інші охоронювані об'єкти. Викрадення з позицій чинного КК України - це лише протиправне безоплатне фізичне вилучення чужого майна або інших предметів незалежно від наявності чи відсутності підстав для володіння останніми, вчинене шляхом крадіжки та ненасильницького грабежу. Тому воно не тільки не є синонімом заволодіння чи повернення, а й за будь-яких умов не здатне виконувати функцію родового поняття;

доведено, що викрадення та самовільне використання – це поняття, які включають одне одного, у зв'язку з чим запропоновано змінити зміст та правову природу діяння, передбаченого ст. 188¹ КК України;

аргументовано, що подальший розвиток національного кримінального законодавства за посягання на власність має бути пов'язаний з поверненням у кримінально-правову площину такого поняття, як розкрадання, яке повинно отримати легальний статус. Сутність цього поняття складають такі дії, як вилучення, повернення та придбання. У зв'язку з цим діяння, які не містять у собі усіх необхідних ознак розкрадання, могли б характеризуватися за допомогою терміну «заволодіння»;

доведено, що формою розкрадання може бути визнано й вимагання за умов внесення у диспозицію ч. 1 ст. 189 КК України відповідних змін;

аргументовано, що питання про кількість форм розкрадання доцільно вирішувати на законодавчому рівні;

вдосконалено:

законодавче визначення таких кримінальних правопорушень, як крадіжка, грабіж, шахрайство та заволодіння чужим майном шляхом зловживання службовою особою своїм службовим становищем через заміну у диспозиціях відповідних норм термінів «викрадення» та «заволодіння» на термін «вилучення»;

законодавчу конструкцію вимагання шляхом скасування вказівки на вимогу

вчинення будь-яких дій майнового характеру та доповнення диспозиції відповідної норми вказівкою на обмеження прав, свобод або законних інтересів потерпілого чи його близьких родичів;

змістовну характеристику права на майно, шляхом доповнення диспозицій норм про шахрайство та вимагання вказівкою на чуже нерухоме майно;

диспозицію ч. 1 ст. 191 КК України шляхом обмеження предмету привласнення чи розтрата лише чужим майном, яке було ввірено винному;

законодавче визначення незаконного заволодіння транспортним засобом шляхом скасування п. 1 примітки до ст. 289 КК України;

диспозицію ч. 1 ст. 388 КК України шляхом відмови від використання термінології, що притаманна розкраданню, зокрема скасування вказівок на розтрату та майно, що ввірено особі;

дістало подальшого розвитку:

наукова позиція щодо неможливості кваліфікації вчиненого як розкрадання розкраденого. Доведена доцільність доповнення розділу VI Особливої частини КК України окремою нормою щодо відповідальності за порушення законного порядку придбання права власності або законного володіння майном;

пропозиції щодо відмови при визначенні розбою від такого поняття, як напад;

пропозиції щодо обмеження шахрайства та заподіяння майнової шкоди лише таким способом їх вчинення, як обман та позиціонування заподіяння майнової шкоди шляхом обману як кримінального правопорушення (кримінального проступку) у сфері господарської діяльності;

висновок щодо необхідності визначення кримінально-правової природи незаконного заволодіння транспортним засобом як злочину проти власності.

4. Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків та рекомендацій, які захищаються.

Аргументація висновків і рекомендацій, наведених у дисертації, є логічною та має переконливий характер. Обґрунтованість висновків і пропозицій дисертаційного дослідження забезпечується: застосуванням необхідного методологічного інструментарію, використанням достатнього обсягу спеціалізованої літератури і матеріалів практики.

Методами роботи є сукупність загальнонаукових і спеціально-наукових методів пізнання, які забезпечили об'єктивний аналіз досліджуваного предмета. У дисертаційній роботі також застосовано окремі методи пізнання: історичного методу було досліджено генезис поняття викрадення у національному кримінальному законодавстві (підрозділ 1.1). Порівняльно-правовий метод дозволив встановити спільні риси та відмінності викрадення за КК України та Кримінальними кодексами (далі – КК) окремих зарубіжних країн (підрозділ 2.1). Метод системно-структурного аналізу використовувався при з'ясуванні співвідношення таких понять, як викрадення та розкрадання (підрозділ 1.3). Герменевтичний метод дозволив виявити сутнісні ознаки викрадення за чинним кримінальним законодавством України (підрозділ 3.1). За допомогою методу структурного аналізу та формально-логічного методу визначалися форми викрадення (розділ II) та розкрадання (підрозділ 3.2). Метод теоретико-правового моделювання дозволив сформулювати пропозиції щодо доповнення КК України нормою про поняття розкрадання (підрозділ 3.1) та щодо вдосконалення кримінально-правових норм, де фігурують ті чи інші його форми (розділ II, підрозділ 3.2). Конкретно-соціологічний метод використовувався при аналізі матеріалів судової практики (підрозділи 1.1, 1.2, розділ II,

розділ III).

Теоретичною основою магістерського дослідження є праці таких вітчизняних і зарубіжних юристів - дослідників, як О.І. Бойцов, Г.М. Борзенков, В.О. Владимиров, Б.В. Волженкін, Л.Д. Гаухман, Н.О. Карпова, І.А. Клепицький, С.М. Кочої, Г.А. Крігер, В.Г. Кундеус, Н.О. Лопашенко, Ю.І. Ляпунов, П.С. Матишевський, М.І. Мельник, В.О. Навроцький, М.І. Панов, О.П. Пінаєв, В.І. Плохова, Є.Л. Стрельцов, І.С. Тишкевич, В.В. Хилюта та багато інших відомих учених.

Емпіричною основою дисертаційного дослідження є матеріали вітчизняної судової практики за 2010-2020 рр. (200 кримінальних проваджень). Також були використані статистичні звіти та огляди судової практики Верховного Суду України, вищих судів країн Східної Європи.

Нормативну базу роботи складають: складають Конституція України, Кримінальний кодекс України, міжнародно-правові акти.

5. Наукове та практичне значення одержаних результатів у тому, що висновки та пропозиції дисертанта можуть бути використані у:

науково-дослідній сфері – для подальшої розробки теоретичних і прикладних проблем кримінально-правової охорони власності в Україні;

правотворчій діяльності – запропоновано ряд пропозицій щодо вдосконалення юридичних конструкцій деяких кримінальних правопорушень проти власності;

правозастосовній діяльності – при вирішенні проблем кваліфікації кримінальних правопорушень проти власності в судовій практиці.

навчальному процесі – при викладанні дисциплін «Кримінальне право», «Кваліфікація кримінальних правопорушень», «Актуальні проблеми застосування кримінального законодавства», спецкурсів, присвячених проблемам кримінальної відповідальності за злочини проти власності, при підготовці підручників, у науково-дослідницькій роботі студентів. Необхідні акти впровадження в дисертації є.

6. Особистий внесок здобувача.

Дисертація є самостійною науковою працею, всі результати представленої роботи, сформульовані у ній висновки, положення та рекомендації обґрунтовано на основі особистих досліджень автора.

Публікації. Основні положення та висновки дисертаційного дослідження викладено у одинадцяти публікаціях, п'ять наукових статей, опублікованих у фахових виданнях з юридичних наук, перелік яких затверджено МОН України, одна - у зарубіжному науковому журналі та п'ятьох тезах доповідей на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях.

7. Апробація результатів дослідження.

Результати дослідження дисертаційної роботи апробовані під час обговорення дисертації та окремих її розділів на засіданнях кафедри кримінального права Національного університету «Одеська юридична академія». Основні положення, теоретичні і практичні висновки дисертаційної роботи були викладені у 5 доповідях на міжнародних, всеукраїнських науково-практичних конференціях, зокрема: Міжнародній науково-практичній конференції «Правове життя сучасної України» (м. Одеса, 17 вересня 2018 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Політико-правова доктрина державного суверенітету в умовах глобалізації» (м. Одеса, 26 жовтня 2018 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Правове життя сучасної України» (м. Одеса, 17 травня 2019 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Кримінальне правопорушення: національний та зарубіжний виміри»

(м. Одеса, 24 травня 2019 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Правове життя сучасної України» (м. Одеса, 15 травня 2020 р.).

8. Оцінка мови і стилю дисертації.

Мова і стиль дисертації відповідають вимогам, які ставляться до наукових робіт такого рівня.

9. Відповідність змісту дисертації спеціальності, з якої вона подається на захист.

Дисертаційне дослідження повністю відповідає вимогам Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах) від 23 березня 2016 року, № 261 (зі змінами та доповненнями згідно Постанови КМ від 3 квітня 2019 р., 283), а її зміст дисертації відповідає паспорту наукової спеціальності 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право.

УХВАЛИЛИ:

1. Затвердити висновок щодо дисертації Татаркевича Ярослава Олеговича на тему: «Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми».

2. 2. Визнати, що тема і зміст дисертації відповідають паспорту наукової спеціальності 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право.

3. Рекомендувати дисертацію Татаркевича Ярослава Олеговича «Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми», на здобуття ступеня доктора філософії галузь знань 08 Право за спеціальністю 081 «Право» до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді. кандидата юридичних наук, до захисту у спеціалізованій вченій раді Д 41.086.03 Національного університету «Одеська юридична академія».

Висновок схвалено одноголосно.

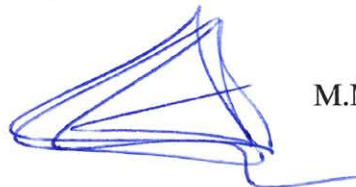
Рецензенти:

доктор юридичних наук, професор

О.В. Козаченко

кандидат юридичних наук, доцент

М.М. Дмитрук